

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΗΣ ΚΥΨΕΛΗΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1885

ΟΤΑΝ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΣ

Σονέττο.

Ἀφίνω γειὰ τοῦ Κόσμου,
Τὸν ἀποχαιρετῶ.
Ὡς τώρα ἦτον ὁικός μου
Τώρα τὸν παραιτῶ.

Γυναῖκαμου, ἐσὺ φῶςμου,
Ὅσο εἶναι βολετὸ
Χάρου, κι' ἀπέκει ἐμπρός μου
Ἐσὲ νὰ ματαῖδῶ.

Ψυχές δυὸ τότε, μ' ἄλλες
Νὰ πᾶμε πεταχτᾶ
Στοῦ Πλάστημας τσ' ἀγκάλες
Καὶ παρακαλεστᾶ,
Πλάστημας, νὰν τοῦ εἰπούμε
Κ' ἐδῶ μαζὺ νὰ ζοῦμε.

A. A.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ ΔΩΡΟ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΝ Κ. Ο. ΡΕΝΤΖΟΝ
Διευθυντὴν τῆς «Κυψέλης»

ΑΓΑΠΗ ΔΕΝ ΣΟΥ ἝΤΗΤΗΣΑ

Ἀγάπη δὲ σοῦ Ἕτήτῃσα,
Ἀγάπη δὲ γυρεύω·
Μόνος μου θέλ' ὁ δύστυχος
Νὰ πάσχῃ, νὰ λατρεύῃ.

Ἄν ὁ φτωχὸς σ' ἀγάπησα,
Ἐσὺ μὴ μ' ἀγαπήσῃς·
Τὸν πόνο, ποῦ μοῦ χάρισες
Δὲ θέλω νὰ γνωρίσῃς.

Δὲ σοῦ ζητῶ τὰ βάσανα
Νὰ μοιρασθοῦμε, φῶς μου·
Τὰ πάθηα καὶ τὰ βάσανα
Τὰ θέλω μοναχός μου.

Ἡ τρυφερὴ καρδοῦλα σου
Δὲ θέλω νὰ στενάξῃ,

Κι' ἀπ' τὸ δειλό σου βλέφαρο
Δάκρυ γιὰ μὲ νὰ στάξῃ.

Σβύεται τὸ βλέμ', ἀγάπη μου,
Τὸ δάκρυ τὸ θολώνει,
Κ' ἐγὼ τὸ θέλ' ὀλόφλογο
Γιὰ νὰ μὲ θανατῶνῃ.—

Ἐγὼ θέλω νὰ φθείρουμαι,
Μόνος ἐγὼ, ψυχή μου·
Τὴν πυρκαγιᾶ, ποῦ μ' ἔναψες
Τὴ θέλω γὼ δική μου.

Ἀγάπη δὲ σοῦ Ἕτήτῃσα,
Ἀγάπη δὲ γυρεύω·
Μόνος μου θέλ' ὁ δύστυχος
Νὰ πάσχῃ, νὰ λατρεύῃ.

Μόνο ζητῶ—'ς τὸ διάβα μου,
Θέλω, 'σὰ μὲ πλησιάζῃς,
—Κρυφά, νὰ μὴν τὸ βλέπουνε—
Νὰ μὲ γλυκοκυττάξῃς.

Τρέφεται τὸ Γεράνι σου
Μὲ μία θερμὴν ἀχτίδα,
Καὶ ζῇ μὲ τὴν ὀδόδροση,
Ποῦ τοῦ σκορπᾷς ῥανίδα.

Κ' ἐγὼ λουλοῦδι ἔρημο,
Ποῦ ἀνθῶ 'ς τὸ πάτημά σου,
Μὲ τὴν ἀχτίδα τρέφουμαι,
Ὅπου σκορπᾷς ἡ ματιά σου.

1η Ἰανουαρίου 1885.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ.

ΠΡΟ ΤΗΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

(ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ)

Ἀπὸ μακριὰ σὰν γνώρισα
Ἀπὸ μακριὰ σὰν εἶδα
Καὶ ἀπ' τὰ νερὰ ξεχώρισα
Τὴν ὡμορφὴν πατρίδα,

Στὰ στήθη μου ἐτινάχθηκε
Χαρούμεν' ἡ καρδιά μου
Καὶ στὰ βουνὰ ἐπετάχθηκε
Σὰν ἀστραπὴ ἡ ματιά μου.

Εἶν' ἡ στιγμή ποῦ φύγουνε
Τ' ἀστέρια πρῶτα, πρῶτα
Μόλις ἀρχίσουν κ' ἐβγουνε
Τῆς χουσαυγῆς τὰ φῶτα.

Κῦμα, στεριαὶς χωρίζουνε,
Κ' ἐκεῖ τὸ μάτι στρέφει,
Ποῦ ἀγκαλιασμέν' ἀσπρίζουνε
Βουνὰ μαζὶ καὶ νέφη.

Κάθε κορφοῦλα γίνεταί
Πανώρηο κοριτσάκι
Ποῦ ὅτι ξυπνᾷ καὶ ντύνεταί
Μ' ἄσπρο πουκαμισάκι.—

Σπάζουν μὲ ὀρμὴ τὰ κύματα
Στοῦ θαριοῦ τὸ πλάι,
Κι' αὐτὸ μέσ' στὰ συντρίμματα
Πάντοτ' ἐμπρὸς τραβάει.

Νά! φθάνομε... νά! φθάνομε
Στῆς Ζάκυνθος τὰ μέρη,
Κι' ὅλο εὐωδιαὶς αἰσθάνομαι
Πῶς ἔρχεται τ' ἀγέρι.

Κυττάζω ἐκεῖ ποῦ ὑψώνεταί
Τὸ πράσινο Ἀκρωτῆρι
Θαῤῥεῖς πῶς καμαρώνεταί
Καὶ στὸ νερὸ θάγυρη,

Μὲ χίλια δρό κουνήματα
Νὰ ἰδῇ τὴν ὠμορφιά του,
Μ' ἀφροὺς ἀπὸ τὰ κύματα,
Νὰ πλέξῃ τὰ μαλλιά του.

Νὰ κι' ὁ Σκοπὸς ἀντίκρου του
Θαῤῥεῖς πῶς τὸ ζηλεύει,
Θαῤῥεῖς κι' ἀπὸ τὴν πίκρα του
Τὸν οὐρανὸ γυρεύει.

Φαίνεται γέρος ἔχασε
Τὰ πρῶτα του τὰ κάλλη,
Ἐξυπνήσε κ' ἐξέχασε
Τὴ σκούφια του νὰ βγάλῃ.—

Μὲ τί εἶν' αὐτὰ ποῦ ἀσπρίζουνε
Ἐκεῖ στὸ περιγιάλι;
Τὰ κυματάκια ἀφρίζουνε
Ποῦ σπάζουν στ' ἀκρογιάλι;

Ἡ μήπως κατεβήκανε
Μ' ὀλόξανθαις πλεξίδες
Καὶ μέσ' στὸ κῦμα μπήκανε
Γλυκεραὶς ἀνεραίδες;

Τὰ κύματα δὲν ρίχτουνε
Ἀφροὺς στὸ περιγιάλι,
Οὔτ' Ἀνεραίδες δείχτουνε
Τὰ ὀλόγδυμνά του κάλλη.

Μόν' εἶν' κᾶτι ὠμορφότερο
Τὰ κάτασπρα σειρήτια,
Κᾶτι πολὺ γλυκύτερο—
Τῆς Ζάκυνθος τὰ σπήτια.—

Πές μού το Ζάκυνθο ὦμορφη,
Τὰ μάγια ποῦ γνωρίζεις,
Σὰν κορασὶὰ ἀγγελόμορφη
Τόσαις καρδιαὶς νὰ ὀρίζεις;

Δὲν εἶδα τὴν ἀγκάλῃ σου
Σ' αὐτὸν τὸν κόσμον πρῶτη,
Δὲν ἔθρεψαν τὰ κάλλη σου
Τὴν παιδική μου νεότη,

Ἄλλ' ἂν καὶ τὴν χρυσώτερη
Ζωὴ σ' ἐσὲ περνοῦσα
Μ' ἀγάπη περισσότερη
Δὲν θενά σέ ποθοῦσα.

Αὐγούστος 1884.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Σ. ΜΑΤΕΣΙΣ.

ΤΙ ΛΑΤΡΕΥΩ;

(ἀπάντησις εἰς κόρην Μοναχ. ἡν)

Λατρεύω τὰ παρθενικά
Ἐκεῖνα λουλουδάκια
Ποῦ κουρασμένα γέρνουνε
Τ' ἄσπρα τους κεφαλάκια.

Ποῦ ξένα εἰς τόσα ἀνάμυστα
Νεὰ χορταράκια ζοῦνε,
Καὶ ταπεινὰ ἀνευσθιάστα
Τὸν ἥλιο χαιρετοῦνε.

Ποῦ μοιάζουνε μὲ Μοναχὰς
Ποῦ τὴ ζωὴ ἀπαρνιοῦνται,

Καὶ ὅτῃς ζωῆς τὴν ἀνοιξι
Στὸ μοναστήρι κλειοῦνται.

Ὅπου ἡ ψυχὴ τοὺς ὅς τὴν ἐρμιά
Ἄκαρπη ἀγάπη τρέφει
Καὶ κάθε πόθο καὶ παλμὸ
Εἰς τὰ ἐπουράνια στρέφει.

Ὅπου μονάχαις ἀπερνοῦν
Τοῦ χρόνου τὰ φαρμάκια
Καὶ κουρασμένα γέρουνε
Τὰ ὥραϊα τοὺς κεφαλάκια.

Ὅπου διαβαίνουνε ἀργὰ
Μὲ ὅμοια στολὴ ἐνδυμένοι,
Κι' ὡς ἡ ζωὴ τοὺς σιωπηλαὶ
Προσεύχωνται ἐνωμένοι,

Στὸ κοιμητήριο τῆς Μονῆς
Γιὰ μίαν ἐλπίδα θεία·
— Παρθένης ὅσων τὰ λούλουδα
Μὲ δίχως εὐωδία.

Ἰανουάριος 1885.

ΔΙΟΝ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΜΑΚΡΑΝ ΣΟΥ

Ἄπ' τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγα ἀπὸ σιμά σου, Φρόσω,
μοῦ φαίνεται πῶς ἔθυσσα, πῶς πειὰ ζωὴ δὲν ἔχω,
κ' ἀπ' τῇ μεγάλῃ φλόγα μου μοῦ φαίνεται θὰ λυώσω
ὅτ' ἄνεα π' ἀναγκάστηκα καὶ ἄθελα νὰ τρέχω.
Ἀκόμη δὲν ἐπέρασε καιρὸς ποῦ μακρὰ σου
στερήθηκα τὴν πρόσχαρην κι' οὐράνια εὐμορφία σου
ὅτ' ἡ χώρα ποῦ μ' ἐγέννησε, καὶ πικραμένα ἀγκάθια
ἀννοιώθω νὰ μὲ σφάζουνε μὲ πόνους καὶ μὲ πάθια.

Τὴ χώρα ποῦ γεννήθηκα, τὴ χώρα ποῦ μὲ ξέρουν
ἀπὸ τὰ παιδιακήσια μου, τὰ τρυφερά μου χρόνια,
τόσαις παλαιαῖς ἐνθύμησιν ὅπου ὅτ' οὐ μοῦ φέρουν
τὰ πράσινα χωράφια τῆς, μὲ πόση καταφρόνια
δὲν ξαναβλέπω, Φρόσω μου! γυρῶ συλλογισμένος
ὅσους δρόμους ποῦ περπάτησα μικρὸ παιδάκι ἀκόμα,
Καὶ σὰν νὰ εἶμαι ξένος
δὲν βρίσκω τῆς πατρίδος μου διόλου γλυκὸ τὸ χῶμα.

Λαχταρισμένο τόνειρο, λαχταρισμένη ἡ ὥρα.
τὰ μυρωμένα λόγια σου π' ἐχάιδευσαν ἀγάλια
τὴν πονεμένη μου ψυχὴ! τὰ ἔθυσεν ἡ μπόρα
τῆς ξηντεῖας ἡ ἄξαφνη, τῆς ἐρμηῖας τὰ χάλια!

Τῆς ὥραις ποῦ περνούσαμε μ' ἀγάπη μαγεμένη
πόσαις φοραῖς δὲν νόμισα ἀπάτη πλανεμένη,
καπνὸ, ἀράχνη, ὄνειρο! Δὲν ἐθαῤῥοῦσα τόση
εὐδαιμονία ἀτίμητη ἢ μοῖρα νὰ μοῦ δώσῃ·
κι' ὅμως ἐκεῖνο τόνειρο, ἐκεῖνο ἦταν ἀλήθεια,
ἀλήθεια ποῦ μοῦ ἔχριζε χίλιας ζωαῖς ὅτ' ἰσθία·
τόρα μ' ἀρέσει ὄνειρο πικρὸ τὴν ἐρμηῖά μου,
νὰ τὴν νομίζω κάποτε καὶ τότε τὰ παλῆά μου,
ἡ ζηλεμένη ἀγάπη μας, μὲ ὅλο τὸ δροσὸ τῆς
μὲ ὅλα τὰ χαρίσματα τῆς ξανθισμένης νεότητος
ποῦ σὲ στολίζει, Φρόσω μου, ἐμπρὸς μου ξεφυτρώνει
καὶ μὲ γλυκαῖς ἐνθύμησιν τὸν πόνον μοῦ σταυρώνει·
μὰ μέσα ὅσαις ἐνθύμησιν θαρῶ νὰ λαμπυρίζῃ
ἐν ἄστρο, χρυσοφώτιστη ἐλπίδα ποῦ χαρίζει.
καὶ τόχ' ἡ παρηγόρια μου ὅτ' ἐρμηῖά μου τόρα·
— Τὰ λόγια ποῦ ἀλλάξαμε τοῦ χωρισμοῦ τὴν ὥρα.
Καὶ τὸ θαρῶ ἀχόρταστα αὐτό· τὸ καμαρώνω
σὰ θεῖκὸ μυστήριον. καὶ τότε, τότε μόνο
Χαράζονε τὰ σύννεφα, φωτίζει ὁ οὐρανός μου,
ροδίζονε τὰ πᾶθηά μου, λαφραίνει ὁ καῦμός μου,
ὀλίγη δροσὸ χύνεται ὅτ' ἰσθία μαῦρα θάσανά μου
καὶ λησμονῶ σὰν ὄνειρο αὐτὴ τὴ ξενητεία μου!

Ἐν Πάτραις Ἰούλιος 1884.

ΠΕΡ. Γ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΝ.

Τ' ἄνθη τὰ φθινοπωρινὰ ποῦ μένουν στὸ λειβάδι,
Τῆς ἀνοιξὸς ποῦ πέρασε τὸ ὑστερινὸ σημάδι,
Μ' ἀρέσουν περισσότερο ἀπ' τ' ἄνθη τοῦ Ἀπρίλη·
Γιατὶ τὰ ἀνοιξιάτικα μοιάζουν φιλὶ σὲ χεῖλη
Κόρης ποῦ σπέρνει ἔρωτα μὲ μιὰ μόνο ματιά τῆς
Καὶ θεὸ νὰ δώσῃ τὴν καρδιά ὅσ' ὅποιον βρεθεῖ κοντά τῆς.

Μ' ἀρέσουν τ' ἀνοιξιάτικα μὲ τὰ περίσσια κάλλη
Ἀλλὰ τὰ φθινοπωρινὰ γιὰ μ' ἔχουν χάρι ἄλλη.

Μοιάζουν τὰ φθινοπωρινὰ σὰ φίλημα σὲ στόμα
Παρθένου ὅπου ξεψυχᾷ ἀπάνω εἰς τὸ στρώμα,
Τ' ἄστρο ποῦ σβύνει ἡσυχὰ τὴν ὑστερὴν ἀχτίνα
Καὶ νεκρικὸ στεφάνωμα μὲ μυρωμένα κρίνα,
Ὅμως ἡ πέτρα τοῦ νεκροῦ μᾶς δίνει τὴν γαλήνη
Καὶ τριχυμῖαις μᾶς γενεᾷ τοῦ γάμου μας ἡ Κλίνη.

Τ' ἄνθη τὰ φθινοπωρινὰ ποῦ πέφτουν μαρμαμένα
Μ' ἀρέσουν περισσότερο γιὰτὶ μοιάζουν μ' ἐμένα.

Ἐν Ἀθήναις κατὰ Ὀκτώβριον 1884.

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ.

ΤΟ ΜΥΘΗΜΑ

Σὺ μαυροφρό μου
Χελιδονάκι.
Ποῦ τὸ ταιράκι
Γλυκοφιλεῖς,
Ἐρωτοφλόγιστο
Κάθε αὐγοῦλα
Καὶ ὅτ' ἡ φωλοῦλα
Μ' αὐτὸ λαλεῖς,

Τὰ μαῦρα ἀνοιξε
Μικρὰ φτερά σου
Καὶ τὴ φωλιά σου
Φυλάω ἐγὼ
Καὶ πέτα ναῦρες
Τὸ θησαυρό μου
Τὸν ἀγγελό μου
Ποῦ ἀγαπῶ.

Ἐκεῖ ἔστ' ἡ Ζάκυνθος
Ἀθῶο πουλάκι
Στ' ὠραῖο νησάκι
Π' ἀνθοβολεῖ,
Σὲ βόδα ἀνάμεσα
Ἀσπροντυμένη
Χαριτωμένη
Θὰ τραγουδῇ.

Τὰ θεῖα κάλλη της
Προσκύνῃσέ της,
Κ' ἔπειτα πέ της
Γλυκά, γλυκά,
Πῶς τριγυρίζω
Ἀπελπισμένος
Καὶ δακρυσμένος
Στὴ ξενιτιά,

Παντοῦ, ζητῶντάς τη
Ὅπου εἶν' ἡ δαφνοῦλα,
Ὅπου εἶν' ἡ βρουοῦλα,
Τρανταφυλλιά,
Μέσα ἔστ' ἡ δάκρυο
Λεπτῆς δροσοῦλας,
Εἰς τῆς αὐγοῦλας,
Τὴν ἀγκαλιά.

Τὴν ἐλέπω, εἰπέ της
Εἰς τὰ ὄνειρά μου
Ὅπως κοντά μου
Ἀεριοπετῇ
Θεὰ ὀδολαμπρῇ,
Καὶ μὲ κυττάει,

Καὶ μ' ἐρωτάει
Καὶ μοῦ ἐνθυμᾷ,

Τὸ πρῶτο φίλημα,
Τὸ στέναγμό μας,
Τὸ δακρὺ μας,
Στὴ σιγαλιά
Κείνης τῆς νύχτας,
Τὸ φεγγαράκι,
Τὸ ἀεράκι,
Τὴ ρεμματιά !

Ἦέτης, εἶν' τ' ὄνειρο
Τῆς φαντασιᾶς μου,
Εἶν' τῆς καρδιᾶς μου
Βαθεῖα πληγὴ·
Γιὰ μὲ αὐτὴ μόνη
Χαρὰ τοῦ κόσμου,
Ζωὴ μου, φῶς μου,
Πνοὴ μου αὐτή.

Κι' ἀφοῦ τὰ λόγια μου
Σ' αὐτὴν λαλήσῃς
Νὰ τὴν φιλήσῃς
Γιὰ μὲ γλυκά,
Κι' ἀπ' τὴ πλεξίδα της
Μία ξανθοῦλα
Κλέψῃ τριχοῦλα
Κρυφά, κρυφά,

Νὰ μοῦ τὴν φέρῃς
Γλυκὸ πουλί μου
Πάντα μαζὶ μου
Νὰ τὴν κρατῶ,
Γιὰ φυλαχτό μου
Μακρυὰ ἔστ' ἡ ξένα,
Ὡς ποῦ ὀϊμένα !
Νὰ τὴν ἰδῶ.

Ἐποίησα ἐν Πάτραις τὸ 1873.

ΑΡΙΣΤ. ΚΑΨΟΚΕΦΑΛΟΣ.

Σ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Χαρὰ ἔς τὰ τόσα γάτα σου, χαρὰ ἔς τὴν ὁμορφιά σου,
χαρὰ ἔς τὴν περιφάνια σου, τὴν ἀκαταδεξιά σου,
χαρὰ εἰς ὅ,τι σε θωρεῖ, εἰς ὅ,τι σε ζηλεύει,
χαρὰ καὶ ἔς τὴν ἀδύνατη καρδιά ποῦ σε λατρεύει.

Χαρὰ ἔς ἡμὲν ἀγάπη μου, χαρὰ καὶ ἔς τὴν καρδιά σου
ποῦ μὲ βαστᾷ τόσο καιρὸ δεμένον ἔς τὴν σκλαβιά σου.

Καὶ γὰρ τὸ ξέρω! ἤθελα νᾶχω καρδιά μεγάλη πλατειά ὡσαν τὸ πέλαγο, στείρα σὰν τ' ἀκρογιάλι γιὰ νὰ 'μπορῇ 'ς τὰ σπλάγχνα της μεμιᾶς νὰ καταπίνῃ ὅ,τι σκληρὸ κι' ἀπάνθρωπο τὸ 'μάτι σου μοῦ δίνει.

Χαρὰ σ' ἐμέν' ἀγάπη μου, ἂν δύναμ' εἶχε τόση ποῦ νὰ 'μπορῇ τὸν ἔρωτα μέ σέ νὰ ζευγαρώσῃ.

Χαρὰ 'ς ἐμέ! Τὶ πόλεμο θὰ σοῦκανε, κυρά μου, ἀπελπισμένη ἀπὸ σέ ἡ μυστικιά καρδιά μου ἂν εἶχε δράκου δύναμι, καὶ σκινναριᾶς ριζάρια. Χωρὶς νὰ καταδέχεται τοῦ ἔρωτα τ' ἀχνάρια.

Μὰ τί τὸ θές! Εἶνε μικρὴ, πονεῖ κι' ἀναστενάζει καὶ γίνεται περίγελως 'ς τὸ μάτι ποῦ τὴ σφάζει.

Ἐσὺ λυπᾶσαι μιὰ ματιά, τὸ γέλοιό σου λυπᾶσαι καὶ 'μένα μ' ἀπαράτησες καὶ δὲ μὲ συλλογᾶσαι· σὰ νὰ μοῦ λές—εἶμαι 'ψηλὰ καὶ κάτω δὲ κυττάζω ἂν τ' ἄστρα ἐπάνω τὰ θωρῶ, τὰ χόρτα τὰ σπαράζω

Μὰ τί μὲ μέλει! Πέτρινα τὰ στήθεια σου ἂν ἔχῃς τὸν ἔρωτα δὲ θὰ τὸν ἔρῃς ὅσο ψηλὰ κ' ἂν τρέχῃς

Περήφανη! τὰ νιάτα σου ποτὲ μὴ τὰ πιστεύῃς γάνονται, κάνουνε φτερά, κι' ἀνώφελα γυρεύεις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὴν ὕψι τους εἰς τοῦρανοῦ τὰ κάλλη σὰν θὰ τὰ χάσῃς, ἄφεστα, δὲν ἔρχονται καὶ πάλι.

Τώρα π' ἀνοίξουν χάρητα, ποῦν ἔρωτα γεμάτα, τώρα ποῦ σοῦ παιριάζουνε γλυκεῖά μου μαυρομμάτα,

Μὴν εἶσαι πλεῖα περήφανη, τὴν ἀκαταδεξιά σου θὰ τὴν πλερώσῃ ἀκριδιά, ἡ ἀπονη καρδιά σου· καὶ τότε κρίμ' ἀγάπη μου σὲ σένα καὶ σ' ἐμένα, ἐσὺ μονάχη νὰ περνᾷς καὶ γὰρ μαρτυρεμμένα

Μὴ τυραννᾷς τὰ νιάτα σου, αὐτὰ καρδιά ζητᾶνε κ' ὅσο σκληρά κι' ἂν εἶσαι σὺ, τὰ στήθεια σου πονᾶνε.

Ἐν Ἀθήναις 14 Δεβρίου 1884.

ΝΙΚΟΛ. ΙΩ. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ

᾽Σ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ

Δὲν εἶσαι σὺ, γλυκεῖά μου ἀγάπη πρώτη, Κρυφὴ μου ἐλπίδα, μόνη μου ζωὴ, Ποῦ πρώτη σὺ μοῦ θέρμανες τὴ νειότη Με μιὰ σου οὐράνια, ἀθάνατη πνοή;
"Ὅλα σου εἶν' ὅμοια, ἄχ, μὲ ὅλα σου με σφάζεις,
"Ὅλ' εἶσαι ὡραία, εἰκόνα μου χρυσή,
Εἶσαι ἄγγελος, μὰ πειὰ μὴ μὲ κυττάζῃς,
Εἶσαι ὅλη ἐσὺ, μὰ πειὰ... δὲν εἶσαι σὺ!

Τόση δροσιὰ καὶ φῶς σὲ τέτοιο μνημῆμα;
Σὲ τέτοιο ἀστέρι, τόση σκοτηνεῖα;
Τόση ζωὴ σὲ τέτοιον ἄδῃ;—Κρίμα.
Σὲ τέτοια στήθη τόση παγουνιά!
Τόση ἀσπλαχνιά 'ς αὐτὸ τὸ οὐράνιο ἐλέμμα;
Μιὰ τέτοια ἀγνότη, τόσο νὰ μισῇ;

Τὸ στόμα αὐτὸ μπορεῖ καὶ λέει ψέμμα;—
Εἶσαι Θεός, μὰ πειὰ... δὲν εἶσαι σὺ!

"Ἀχ, πῶς μπορεῖς κι' ἀλλάζεις τὴν καρδιά σου...
Μάθε καὶ μένα γι' ἄλλη νὰ πονῶ,
Μ' ἄλλης φιλιὰ νὰ σβύσω τὰ δικά σου,
Γι' ἄλλη νὰ ζῶ καὶ σὲ νὰ λησμονῶ!...
Ἄλλη ἀπὸ σε νὰ βλέπω 'ς τ' ὄνειρό μου,
Ἄλλη νὰ κράζω Ἐλπίδα μου χρυσή,
Ἄλλη ἀπὸ σὲ ν' ἀστράφτῃ 'ς τὸ πλευρό μου
Ὡς πρῶτα ἐσὺ, μὰ πειὰ... δὲν εἶσαι σὺ!

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΤΙ ΜΟΙ ΜΕΛΛΕΙ;

τῷ ποιητῇ Ε. Σ.

"Ἀς μὲ νομίζωσι σκληρὰν, ἀναίσθητον οἱ ἄλλοι,
Ἐγωῖσμού ταμείον·
Ἀς λέγουν εἰς τὸ στήθος μου καρδιά πῶς δὲν πάλλει
Ὅτι ἀμέριμος, παιδρά διέρχομαι τὸν βίον.
Τὸ οὖς μου δὲν ταραττοῦσι τοιαῦται φλυαρίαι·
Εἶναι καθεὶς ἐλεύθερος νὰ κρίνῃ ὅπως θέλει·
Ἄρκει ὀλίγαι εὐγενεῖς νὰ μ' ἐννοοῦν καρδίαι,
Δι' ἄλλους τί μοι μέλλει;
Ἀφοῦ πλαστὸν μειδίαμα, προσποιητὴ φαιδρότης
Τί εἶναι δὲν γνωρίζουν,
Ἀφοῦ ἐξ ὀψεως ζητοῦν νὰ κρίνωσι τῆς πρώτης
Καὶ τὴν προσποίησιν μαρῶς ἀλήθειαν νομίζουν,
Ἀφοῦ εἰς ὅ,τι βλέπουσιν ὡς νήπια πιστεύουν
Καὶ τὸ πλαστὸν τὸ ὄμμα των οὐδόλως διαστέλλει,
Ἀμεριμνῶ τί δι' ἐμὲ φρονοῦσι καὶ πρεσβεύουν,
Τί λέγουν δὲν μοι μέλλει.

"Ἀς μᾶς ὑβρίζουν, ἄφες τους, ἀφοῦ δὲν ἐννοοῦσι...

Εἰς λήρους θ' ἀπαντήσης!
Μὴ ταπεινοῦσαι ἀπαντῶν, τὸ οὖς των δὲν θ' ἀκούσῃ
Καὶ μάτην μὲ τοὺς στίχους σου παράπονον θ' ἀφήσῃς.
Ἀδιαφόρει οἱ πολλοὶ ἐὰν κακῶς μᾶς κρίνουν,
Τὰ χεῖλη των μειδίαμα ἂν εἶρον διαστέλλῃ,
Ἀφες τὸν φθόνον, τὴν χολὴν εἰς ὕβρεις νὰ ἐκχύνουν
Διόλου μὴ σοὶ μέλλει.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Ἀθῆναι 31 Μαΐου 1874.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΦΩΤΕΙΝΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΟΥ

Ο ΥΠΝΟΣ

Ὁ ὕπνος εἶναι οὐράνια
Παρηγορία τοῦ κόσμου.
Ἐαναγεννιέται ἀφοῦ σθησθῇ
Ἐτὸν ὕπν' ὁ λογισμὸς μου.

Ἐαναγεννιοῦμαι κάθεαυγὴ
Καὶ αἰσθάνουμαι βούθειαι
Καὶ μία ὁροσιὰ καὶ ἀνάπαψι
Ἐτὸ νοῦ μου καὶ ἔς τὰ σῆθαι,

Νομίζω πῶς πλειὸ δύνامي
Ἐλαβε τὸ κορμὶ μου
Καὶ ἀρχίζω μὲ συγκίνησι
Νὰ λέω τῇ προσευχῇ μου,

«Πλάσῃ τὸν ὕπνον ἐδωσες
Ἐμὰς παρηγορία·
Χωρὶς τὸν ὕπνο τὸ γλυκὸ
Δὲν ἔζηε ἡ ἐργασία·

Αὐτὸς δίνει ἑστὸν ἄνθρωπο
Ἀνάπαψι καὶ ἀνέσι,
Καὶ τότε λέγεται εὐτυχὴς
Ὅταν στῇ κλίνη πύση·

Κοιμάται ἡ φύσις γὰρ πολὺ,
Πάλι ἔκναξυπνάει,
Καὶ τ' ἀπειρά τὰ δῶρά της
Ἐτὸν ἄνθρωπο σκορπάει·

Κοιμάται ἡ θάλασσα σιγῇ,
Ἐυπνᾷ καὶ ὁ κόσμος τρέμει,
Καὶ ἡ αὔρα, ποῦ ἦτανε γλυκειά,
Ρίνεται μαῦρο ἀνέμι,

Γκρεμίζει δένδρα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
Καὶ ρίχνει τῇ τρομάρᾳ
Καὶ δὲν ἀκοῦς ἐδῶ στῇ γῇ
Παρὰ βουαῖς καὶ ἀντάρκ·

Τὰ νέφη ποῦ ἀναπαύοντο
Ἀπάνου εἰς τ' ἄγρια ὄρη,
Ποῦ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ μακρυὰ
Μὲ θαυμασμὸ τὰ ἐθώρει,

Ἐυπνοῦν μὲ μιὰ καὶ μὲ ἄσραπαῖς
Τὸν κόσμον φαθερίζουν,
Καὶ τόση φέρουν συφορά,
Ὅστε πολλοὶ δακρύζουν·

Κοιμάται τὸ Βεζοῦβιο
Καὶ ἄλλοι πολλοὶ κρατῆρες,
Καὶ ὅταν ξυπνῶσι, ἀνοίγουν
Τῆς κόλασις ἡ θύραις·»

Αὐτὰ τὰ λόγια κάθ' αὐγὴ
Ἐτὸν Πλάστη μου ἐγὼ λέγω
Καὶ τρέμει μέσᾳ μου ἡ καρδιά
Καὶ μὲ τὸ νοῦ μου κλαίγω,

Γιατὶ εἶναι βάλαμος γλυκὺς
Ὁ ὕπνος ἑσὺς ἀνθρώπους,
Ὅπου μᾶς φέρει τῇ δροσιᾷ
Ἐτὰ πάθη, καὶ εἰς τοὺς κόπους.

9 Φεβρουαρίου 1882.

ΕΙΣΑΒ. ΜΑΡΤΙΝΕΓΚΟΣ.

Ο ΔΥΤΗΣ

(Ἐκ τῶν Schiller. Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

«Ἰππῶται καὶ ἀκόλουθοι· τίς θὰ τολμήσῃ
» Νὰ πέσῃ ἐντὸς τῶν ἀγρίων βαθῶν;
» Ἰδέτε· κρατῆρα χρυσοῦν ἔχω ρίψει
» Κ' ἡ δίνη ἀμέσως κατέπιεν αὐτόν·
» Ἐάν τις ν' ἀνέυρῃ αὐτὸν κατορθώσῃ
» Εἰς τοῦτον ὡς χάρισμα θέλω τὸν δῶσῃ.»

Ὀμίλησεν οὕτως ὁ ἀναξ καὶ ρίπτει
Τὸ κύπελλον ἄνω τραχέος κρημνοῦ,
Καὶ θάλασσο· ἀτέρμων εὐθύς τὸ καλύπτει
Ἐν μέσῳ κυμάτων σφοδροῦ μυκηθμοῦ.
«Καὶ πάλιν σᾶς λέγω, τίς ἔχει καρδίαν
» Νὰ δύσῃ εἰς τὴν δίνην αὐτὴν τὴν βαθεῖαν;»

Τ' ἀκούουσι περίξ αὐτοῦ οἱ ἱππῶται
Καὶ πάντας βαθεῖα σιγὴ συγκρατεῖ.
Τὸ ἄγριον βλέπουσι πέλαγος τότε
Ἄλλὰ τὸν κρατῆρα κάνεις δὲν ποθεῖ.
Ἐκ τρίτου καὶ πάλιν ὁ ἀναξ κηρύσσει
«Οὐδεὶς ἐκεῖ κάτω τολμᾷ νὰ εἰσδύσῃ;»

Πλὴν πᾶς, ὡς καὶ πρότερον, ἄφωνος μένει·
Εἰς μόνος ἀκόλουθος νῦν τολμηρὸς,
Ἐκ τοῦ δειλιῶντος ὀμίλου ἐκβαίνει,
Καὶ τῶν κυριῶν κ' ἱπποτῶν ὁ χορὸς
Θαυμάζοντες βλέπουσι τὸν νεανίαν,
Πῶς ρίπτει τὴν ζώνην του καὶ τὸν μανδύαν.

Καὶ πᾶς εἰς τοῦ ἐραχτοῦ τὴν ἀκραν προβαίνει
Καὶ βλέπει τὴν ἀβυσσοῦ κάτω φρικτῇ.
Ἀπέδιδ' ἡ Χάρυβδις νῦν μυκώμενη
Τὸ κύμα, τ' ὅπσιον κατέπιεν αὐτή!
Καὶ πῶς μὲ τὸν κρότον θρονῶν μακρυῶν
Ἀφρίζον εἰς κύλπον πηδᾷ σκοτεινόν.

Καὶ βρέμει καὶ ζέει καὶ βράζει καὶ σίζει
 Ὡσεὶ ἀνεμίγνυτο ὕδωρ πυρὶ,
 Εἰς νέφη ἀτμώδης ἀφρὸς ἀναβλύζει
 Καὶ κύμα πρὸς κύμα ἀπαύστως χωρεῖ.
 Καὶ φαίνεται ἀκμάτος μὴ ἀπαυδῶσα
 Ἡ θάλασσα θάλασσαν ἄλλην γεννῶσα.

Πλὴν τέλος τὸ ἄγριον πείσμα κοπάζει
 Καὶ μέλαν ἐν μέσῳ παλλεύκων ἀφρών,
 Ὡς ἄβυσσος, χάσμα βαθὺ διασχάζει
 Ὡσεὶ πρὸ τοῦ Ἄδου ὠδήγει θυρῶν.
 Καὶ φαίνονται κύματα πέραν θραυόμενα
 Εἰς δίνην στροβίλου φρικτὴν βυθίζόμενα.

Ταχέως καὶ πρὶν ἐπανέλθῃ τὸ κύμα
 Ὁ νέος προσηύξατο εἰς τὸν Θεόν,
 Καὶ... θάμβους ἠκούσθη κραυγὴ παραχρῆμα
 Καὶ ἤδη τὸ ὕδωρ ἐκάλυψ' αὐτόν.
 Καὶ μυστηριῶδες ἐπὶ τὸν γενναῖον
 Ἐκλείσθη τὸ χάσμα... δὲν φαίνεται πλέον.

Ἐπὶ τῆς θαλάσσης σιγῇ βασιλεύει
 Καὶ μόνος ὑπόκοφος βόχθος ἤχει.
 Καὶ ἕκαστον στόμα ἀκούεις νὰ λέγῃ
 Καλῶς νὰ ἀνέλθῃς γενναία ψυχῇ.
 Ἀκούεται ὁ σάλος ὑπόκοφος μάλλον
 Καὶ πάντες μὲ τρόπον προσμένουν μεγάλον.

Ἄν ἔτι τὸ στέμμα σου ἤθελες ρίψει
 Καὶ ἔλεγες: «Ὅστις ἐντὸς καταβῇ
 Αὐτὸς εἰς τὸν θρόνον μου θέλει καθίσει»,
 Ὡ! δὲν θὰ μὲ εἰλκυεν ἡ ἀμοιβή.
 Πᾶν ὅ,τι τὸ βάθος αὐτὸ, περιέχει
 Νὰ εἴπῃ ἀνθρώπου ψυχῇ, δὲν ἀντέχει.

Ὁ κλύδων κατέλαβε καίτινα πλοῖα
 Καὶ ἐχάθησαν ταῦτα εἰς χάος βαθύ,
 Νῦν δὲ τεθραυσμένας σανίδας, ἱστία,
 Ὁ τάφος ὁ ἀπληστος ἔξω ὦθει.
 Κι' ἀκούεται ὡς θύελλα ἤδη βοχθοῦσα,
 Βοή πλησιέστερον πάντοτ' ἤχοῦσα

Καὶ βρέμει καὶ ζέει καὶ βράζει καὶ σίζει
 Ὡσεὶ ἀνεμίγνυτο ὕδωρ πυρὶ,
 Εἰς νέφη ἀτμώδης ἀφρὸς ἀναβλύζει
 Καὶ κύμα πρὸς κύμα ἀπαύστως χωρεῖ
 Καὶ κρότον παράγον βροντῶν μακρυνῶν
 Ἀφρίζον εἰς κόλπῳ πηδᾶ μελανόν!

Κ' ἰδοὺ! Ἐκ βαθῶν σκοτεινῶν καὶ ἀγρίων
 Ἐξαίφνης ὑφούται ὡς κύκνος λευκός,
 Καὶ στίβων προβάλλει αὐγὴν καὶ βραχίον
 Καὶ νήχεται ῥώμῃς καὶ σθένους μεστός.

Ναί, εἶναι αὐτός· καὶ κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα
 Ὑψοῦμε σημεῖα χαρᾶς τὸν κρατῆρα.

Βαθέως ἀσθμαίνων ἀνέπνεε τότε
 Καὶ τὸ τ' οὐρανοῦ ἐχαίρετιζε φῶς
 Καὶ χαίροντες ἐκραζον ὅλ' οἱ ἱππῶται
 «Ὡ! ἔρχετ', ἐσώθη, ἰδοὺ εἶν' αὐτός·
 » Ἐκ μέσου στροβίλου καὶ τάφου βαθέος
 » Διέσωσε ζωσαν ψυχὴν ὁ γενναῖος.»

Καὶ φθάνει τὸ πλῆθος κραυγάζει καὶ χαίρει,
 Κ' εὐθὺς πρὸ τοῦ ἀνακτος γονυκλινῆς
 Ὁ νέος τὸ κύπελλον ἤδη προσφέρει
 Κ' ἡ κόρη τοῦ ἀνακτος ἡ προσφιλῆς
 Πληροῖ τὸν κρατῆρα δι' οἴνου γλυκέος·
 Καὶ τότε ὠμίλησεν οὕτως ὁ νέος·

«Ὁ ἀναξ ἡμῶν εἰς πολλὰ ἔτη ζήτω·
 » Εὐδαίμων ὁ ζῶν ὑπὸ φῶς ῥοδινόν·
 » Ἀλλὰ ἐκεῖ κάτω φρικτότατον ἦτο.
 » Ὁ ἄνθρωπος ἅς μὴ ζητῇ τῶν θεῶν
 » Τ' ἀπόκρυφα καὶ ἅς μὴ θέλῃ νὰ μάθῃ
 » Τὶ κρύπτουσιν οὗτοι εἰς σκότη καὶ βάθη.»

«Μὲ τῆς ἀστραπῆς τὴν ὁρμὴν ἐξηρπάσθην
 » Καὶ μ' ἔσυρε πίδαξ σφοδρὸς ἐπελθὼν,
 » Ἐκ μέσου τῶν βράχων εὐθὺς ἀπεσπάρσθην,
 » Μ' ἀνήρπασε ρεῦμα διπλοῦν τῶν βαθῶν
 » Καὶ μ' ἔστρεφ' ὡς βώμβικα, μὲ σκοτοδίνην
 » Ἀδύνατον ἦν ν' ἀποφύγω τὴν δίνην.»

«Ὁ ὕψιστος τότε, πρὸς ὃν ἐδέχθην
 » Ἐντὸς τῆς ἀνάγκης αὐτῆς τῆς δεινῆς
 » Μοὶ ἔδειξε, βράχον, ἀφ' οὗ ἐκρατήθην,
 » Καὶ οὕτως ἐσώθην ἐκ μαύρης θανῆς.
 » Κ' ἐκεῖ εἰς κοράλλια ἦν ἡρτημένος
 » Τὸ κύπελλον ἄλλως θὰ ἦτο χαμένος.—»

«Διότ' ἦτο βάθος ἀπύθμενον κάτω
 » Φρικτὸν ἐν σκοτίᾳ ἐκεῖ πορφυρᾷ·
 » Καὶ κρότον οὐδένα τὸ οὖς ἠκροᾶτο,
 » Πλὴν τ' ὄμμα μὲ φρίκην καὶ τρόμον ὄρᾳ
 » Πῶς μάζα κινεῖται σαυρῶν καὶ δρακόντων
 » Τοῦ Ἄδου τὸ ἄγριον στόμα φρασόντων.»

«Εἰς μίγμα ἐκεῖ ἐσφαιροῦντο γλοιῶδες
 » Ὡς μέλαινα ἔρπουσα μυρμηκία,
 » Ἰχθύων δυσμόρφων τὸ σῶμ' ἀκανθῶδες
 » Καὶ τῶν βυγαίνων ἡ φρικτῶδης σκιά.
 » Μ' ἐδείκνυε δὲ διαγόνος ἀγρία
 » Ἡ τήρη τοῦ ὕδατος, ὁ κρηναῖος.»

«Κρεμύμενος φρίττων ἐκεῖ ἐσκεπτόμην
 » Ὅτ' ἤμην μακρὰν συνδρομῆς τῶν θνητῶν

„Καὶ μόνος ἐν μέσῳ σκιῶν ἡσθάνομην
 „Ἐντὸς τῶν ἐρήμων ἐκείνων βαθῶν.
 „Μακρὰν τῆς φωνῆς ἀνθρωπίνων στομάτων
 „Εἰς μόνωσιν μαῦρην ἐν μέσῳ τεράτων.”

„Καὶ ἔβλεπον τρέμων, ὅποτε μυρίων
 „Πληθὺν ἀνασείει ὁ ὄγκος ἀρμῶν,
 „Ἀνέρχονται πρὸς με... καὶ τῶν κοραλλίων
 „Ἐκ τρόμου ῥιγῶν παραιτῶ τὸν κορμόν.
 „Ἡ δίνη εὐθὺς μαρινώδης μὲ αἶρει
 „Πλὴν τοῦτο μ' ὠφέλησεν.... ἄνω μὲ φέρει.”

Ὁ ἄναξ θαυμάζει ἐκ τούτων ἀπάντων
 Καὶ λέγει: „Ἡ κύλιξ ἐκτὴθ' ὑπὸ σοῦ,
 „Καὶ τοῦτον, τὸν κάλλιστον τῶν ἀδαμάντων,
 „Θὰ λάβῃς ἐπὶ δακτυλίου χρυσοῦ
 „Ἄν πάλιν μοι εἴπῃς, ἀφοῦ δοκιμάσῃς,
 „Τὶ κρύπτει ὁ μέλας πυθμὴν τῆς θαλάσσης.”

Ἡ κόρη τ' ἀκούει μετ' ἄλγους καρδίας
 Καὶ λέγει: „Ἄρκεῖ ἡ σκληρὰ παιδιὰ,
 „Ὡ πάτερ· οὐδεὶς ὡς αὐτὸς τολμητίας.
 „Ἄλ' ἂν τό ποθῇ ἡ ψυχὴ σου σφοδρὰ
 „Ἰδοὺ οἱ ἱππῶται· αὐτοὶ δὲν θὰ μείνουν
 „Ἀλλὰ τὸν ἀκόλουθον θὰ κατασχύνουν.”

Εὐθὺς εἰς τὸ κύπελλον τείνει τὴν χεῖρα
 Ὁ ἄναξ καὶ ρίπτει ἐντὸς τῶν βαθῶν.
 „Ἄν πάλιν μοι φέρῃς αὐτὸν τὸν κρατῆρα
 „Θὰ ἦς ὁ ἀνώτατος τῶν ἱπποτῶν.
 „Καὶ θέλεις ὡς σύζυγον σφίγγ' εἰς τὰ στήθη
 „Αὐτὴν, ἥτις νῦν ὑπὲρ σοῦ ἐδεήθη.”

Καὶ τότε ἐκ θείας ἰσχύος πληροῦται
 Καὶ τ' ὄμμα του τόλμης ἀστράπτει πυρὰν,
 Καὶ βλέπει τὸ χρῶμα τῆς πῶς πορφυροῦται
 Τὴν βλέπει λειπόθυμον ἤδη καὶ ὠχρὰν,
 Τὴν κτῆσιν τοῦ ἄθλου ποθεῖ τοῦ φιλότατου
 Καὶ ρίπτει εἰς πάλιν ζωῆς καὶ θανάτου.

Τὰ κύματ' ἀκούοντ' ἐρχόμενα πάλιν
 Μετ' ἤχου βροντώδους· καὶ νῦν συμπαθεῖς
 Τοῦ ὕδατος βλέπουσι πάντες τὴν ζάλην.
 Καὶ φθάνει, καὶ φθάνει κυμάτων πληθὺς.
 Ῥοχθοῦσι καὶ θραύοντ' ἐντὸς τῶν σπηλαίων...
 Οὐδὲν ὅμως φέρει ὀπίσω τὸν νέον.

Ἀθήνησι Μάρτιος 1834.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Σ. ΜΑΤΕΣΙΣ.

Τῇ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΙ ΕΛΕΝῇ Β.

Ἐχει δρόσον ἢ πρωῒα, ἔγουν τ' ἄνθη εὐωδίαν
 ἔχει πῦρ ἢ μεσημβρία, ἔχει λάμψιν ὁ ἀστήρ·
 τ' ὄνομά σου πλὴν, ὦ κόρη, ἔχει πάντων ἁρμονίαν
 τ' ὄνομά σου εἶναι δρόσος, εὐωδία, λάμψις, πῦρ.

Ἄξις, ἣν ἡ αὔρα ψάλλει, ὁμιλοῦσα μὲ τὰ ἴα,
 ἣν προσεύχετ' ἐν ἐκστάσει τὸ βρεμβάζον λυκαυγίαι,
 εἰς πτυχὰς τῶν συλλαβῶν τῆς πλάνης κρύπτεται μαγεία
 κάθε γράμμα τῆς ἐν μέλλον περιγράφει διαυγές.

Εἴν' ἡ πρώτη τῆς Ἑλπίδος χαραυγὴ τὸ ὄνομά σου
 πρῶτον φίλημα Ἀτρείας, πρώτη Ἐρωτος εὐχή,
 εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀρχίζει ἡ Νεότης μου σιμὰ σου
 καὶ εἰς τὸ τέλος ἀνατέλλει τῆς ἡμέρας ἡ ἀρχή.

Ναὶ, ὦ κόρη, ζυμωμένη μὲ ἀνθούς τοῦ παραδείσου,
 εἶν' ὥρατον τ' ὄνομά σου ἐπειδὴ σ' ἐξοικονεῖ
 καὶ ὁ Ἄδης, ἔάν Ἄδης ἐκαλεῖτο ἡ μορφή σου,
 δὲν θὰ ἦτο λέξις φόβων καὶ βασάνων σκοτεινῇ.

Ἡ το νύξ τοῦ ἑαρός μου νεφελώδης ἢ πρωῒα,
 ὅτε ἱριδος ἐμπρός μου ἔρωσ ἔλαμψε κρυφὸς
 καὶ τὸν ἔλαβον φανόν μου—διελύθη ἡ σκοτία·
 τ' ὄνομά σου, ὦ Ἑλένη, καὶ εἰς τὴν νύκτα δίδει φῶς.

Ἀθήνησι Σεπτέμβριος 1884.

ΑΓΗΣΙΑ. Κ. ΑΡΤΕΜΗΣ.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ ΣΑΠΦΙΚΗΣ ΩΔΗΣ

Τοῦ θνητοῦ ἡ καρδιὰ σπαραξίει,
 Ὅπου κάθηται συμμά σου,
 Ἄν γλυκὰ τ' ἀνάβλεμμά σου
 Ἐσὺ στρέψῃς πρὸς αὐτόν.

Μιὰ λεπτὴ ἔς τὰς φλέβας φλόγῃ
 Μὲ τερπνὴ κυκλοφορίᾳ
 Τὸν ὑψώνι ἀνεπαίσθητος
 Στοιῦ οὐρανοῦ τὴν ἁρμονίαν.

Ἐκστασις τὸν κυριεύει
 Καὶ τὸ βλέμμα του θολώνει,
 Δὲν μιλεῖ δὲν βλέπει πλέον
 Τρέμει, σβύνεται, παγώνει.

+ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΙΩ. ΔΟΜΕΝΕΓΓΙΝΗΣ.

Τῇ ΖΗΛΕΨΩ

Ζηλεύω τὴν ἀμυγδαλιὰ νὰ βλέπω τὸ Γιενάρι
 τὰ νυχτολούλουδ' ἀγαπῶ, γιατί τὴ νύχτ' ἀνθίζουν
 θιαμαίνομαι τὸ λαγαρὸ ὅσον οὐρανὸ φεγγάρι
 γιατί ἡ χρυσαῖς ἀγτίδες τοῦ τὰ μνήματα φωτίζουν.
 Τὸ κυπαρίσσι προσκυνῶ καὶ τὴν ἐπὶ λατρεύω
 τὴ λυπηρὴ μὲ τὴν ὁμορφίαν μ' ἀρετὴν καὶ ἡλικίαν
 —Ζηλεύω σὲν ἀγαπῶ, γιατί εἶσαι λυπηρὴν
 ἀγνὴ ψυχὴ, λευκὸ κορμὶ σ' τὰ μαύρα φορεμένη.

1884)

ΝΙΚ. ΙΩ. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ.

Η ΖΩΗ ΜΟΥ

Τὸν Οὐρανὸν ἤτένισα πολλάκις,
Γελῶντα, χωρὶς νέφους καὶ κηλίδας
Καὶ ἄλλοτε ἀνάμεστον τὸν εἶδα
Συγκυκωμένων φοβερώς νεφῶν!...

Καὶ εἶπον· ἡ ζωὴ μου εἶν' ὁμοία,
Ὅτε μὲν διαυγὴς διαγελᾷ,
Ὅτε δὲ ἐπ' αὐτῆς πάλιν κυλᾷ
Τὰς συμφορὰς τῆς τύχης ὁ τυφῶν!

Ἐν Πειραιεῖ.

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ.

Ο ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ ΤΑΣΟΣ

Ἐν τῇ εἰρκτῇ

Στὴ φυλακὴ ὁ Τάσος μόνος μένει,
Εἰς σὲ μεγάλαις σκέψεις βυθισμένος,
Ἀκόμη νέαις σκληρότητες προσμένει
Κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ τυράζει τρομασμένος·
Ἐνα δάκρυ 'σ τὸ 'μμάτι του προβαίνει,
Φωνάζει Ἐλεονόρα ἀπελπισμένος·
Τὰ στήθη του κιτυπᾷ καὶ πάντ' αὐτῷ τρέχει
Γιατὶ ἐμπροστὰ 'στὴ σκέψι του τὴν ἔχει.

Ἡ κόλπαις ὅτιόσο ἀναγαλλιάζει,
Ποῦ τὸν Τορκουάτο ἀδιάκοπα γροικαίει,
Γιὰ τὴ σκληρὴ νὰ τρέμῃ, νὰ στενάζῃ,
Καὶ τί νὰ κάμῃ μόνῃ μελετάει·
Τοὺς ἀρχηγούς εἰς τὸ συνέδριον κράζει,
Τῆς κόλασις ἢ σκληρίγγα ἀντηχάει,
Τρέχουν μεμιᾶς, πυκνόνοντας τὰ πλήθη
Κι' ὁ βασιλεὺς τοὺς πρῶτος ἐκινήθη

Λέγει σ' αὐτοὺς, «ὦ! ἔνδοξοι, ὦ! μεγάλοι,
«Ποῦ τὴ δόξα τῆς κόλασις ποθήτε
«Ἀτρόμητοι ἐδειχτήκατε 'στὴ πάλῃ,
«Κ' ἐλπίζω τώρα πάλι νὰ φανῇτε
«Ἐκεῖνος ποῦ τοῦ Χριστοῦ ταῖς νίκαις ψάλλει,
«Στὴ φυλακὴ εὐρίσκεται, ὡς θωρήτε,
«Δόξα, ἀδελφοί, μεγάλη μᾶς προσμένει,
«Ἄν ἐδικὸς μας ἤμπορῇ νὰ γένῃ

«Ἐκεῖνος ποῦ ὁ Τορκουάτος ἐζητοῦσε
«Καὶ ἔτρεχε γι' αὐτὴν ἀπειροὺς τόπους,
«Ἐνα νὰ λάβῃ τὴ μορφή ἃν ἤμπορούσε,
«Τὴν φορεσιὰ, τὸ μίλημα, τοὺς τρόπους
«Καὶ νὰ τοῦ πᾶν πᾶν πάντα τὸν πιθοῦσε,
«Ἀλλὰ γιὰ ν' ἀπατήσῃ τοὺς ἀνθρώπους,
«Ἐδειχνε πῶς σκληρὰ τὸ νὲ μισαίει,
«Ἐνῶ μὲ τὴν καρδίαν τὸν ἀγαπάει...»

Ἀφ' τῇ χαρᾷ σηκώθηκαν τὰ πλήθη,
Κ' ἕνα μεμιᾶς τὰ χέρια του σηκώνει·

Τῆς Λεονόρας τὴν μορφήν ἐντύθη,
Καὶ τὰ φτερά εἰς τὸν ἀέρα ἀπλόνει·
Σὰν ἀστραπὴ εἰς τὸν αἰθέρα ἐχύθη,
Εἰς τὸ ἀέρι ἢ φορεσιὰ φουσκώνει,
Τρέχει γοργὰ, τὸν οὐρανὸν περνάει
Καὶ 'στὸ πλευρὸ τοῦ Τάσου σταματᾷ

Ὁ δυστυχὴς γιὰ 'λίγο ἀποκοιμήθη,
Κ' ἐκεῖνη τρέχει εὐθὺς 'στὸ στοχασμὸ του·
Χαρὰ γλυκεῖα 'στὸ πρόσωπό του ἐχύθη
Ποῦ τὴν θωρεῖ ἀκόμη 'στ' ὄνειρό του·
Οἱ στεναγμοὶ πετηοῦνται ἀπὸ τὰ στήθη
Ποῦ τὴν ξανοίγει ὁ δόλιος 'στὸ πλευρὸ του.
Ὅμως ξυπνᾷ, τὰ 'μμάτια του γυρίζει
Κι' ἀφ' τὸ θυμὸ φωνάζει καὶ δακρύζει.

Κ' ἐνῶ 'μιλεῖ, θρηνεῖ, παραλογίει
Τῶς καὶ βλέπει ἐμπρὸς του καθισμένη
Τὴν ποθητὴ ποῦ στέκει καὶ κυττάει
Κι' ὁ στεναγμὸς ἀπὸ τὸ στόμα βγαίνει·
Ἐνῶ καμμιὰ φωνὴ δὲν ἄγροικαίει,
Νομίζει ποῦ ἀφ' τῇ σκέψι εἶναι πλασμένη
Γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ νέα θλίψι ἀκόμη
Κι' ὅλο τραβᾷ τὴ ξεκινημένη κόμη.

Ἐνῶ παραλογᾷ, μεμιᾶς ἄγροικαίει
Τὴν ποθητὴν ὅπου θερμὰ τὸν κράζει·
Γυρίζει τρομασμένος καὶ κυττάει
Καὶ λυπημένη αὐτὴ τὸ νὲ κυττάει·
Ἀφ' τῇ χαρᾷ θρηνεῖ, χαμογελάει,
Τρέμει ποῦ τὴν σιμόνει, αὐτὴ στενάζει,
Χαμογελᾷ, τὰ χέρια τῆς ἀπλόνει
Καὶ δυνατὰ τὸν Τάσο περιζώνει.

Εὐρίσκονται κι' εἰς τὸ σφιγτὰ ἐνωμένοι·
Χίλια φιλιὰ 'στὸ στόμα τοῦ προσφέρει·
Ἀναίσθητος ὥστόσο ὁ Τάσος μένει
Καὶ μία φωνὴ νὰ βγάλῃ δὲν ἤξερει·
Τόσο σφιγτὰ εὐρίσκονται δεμένοι,
Ποῦ γιὰ νὰ ἰδῇ προβαίνει κάθε ἀστέρι,
Κι' ὅσο φιλιὰ 'στὸ πρόσωπο τοῦ δίνει,
Τοσ' ἀχνάρια τῆς κόλασις τ' ἀφίνει.

Ἐνῶ τὸ νὲ φιλεῖ νάσου ἄγροικαίει
Ὁ δυστυχὴς τὴν κόλασι σιμά του.
Κάνει νὰ φύγῃ, αὐτὴ τὸ νὲ διατάζει
Ποῦ πνίγεται ἢ φωνὴ 'στὸ λάφυγγά του
Ὅσον αὐτὸς περσότερα βγαίνει
Τόσον ἀρρίζει ἢ κόλασι ἐμπροστὰ του,
Καὶ τόσο ἐκείνα τὰ φιλιὰ ἀντηχᾷ,
Ποῦ νομίζει 'στὴν κόλασι πῶς βάνει.

Ὅσο μπορεῖ τραβᾷται γιὰ νὰ φύγῃ,
Κι' ἀφ' τὸν ἄγωνα ὀλίγο ξεκουλάει,
Ὅπου στραφῇ ἐμπρὸς του τὴν ξανοίγει,
Κι' ὅσο μπορεῖ περσότερο πηδάει·
Ἀλλὰ τὸ στόμα μὲ τὸ στόμα σμίγει,
Κι' ὅπου πατήσῃ ὁ δυστυχὸς βουλιάζει·

Ἐστὴ χλαλοὴ μία θύρα ἀνοίγοκλειέται,
Καὶ ἡ θρησκεία μ' ἔνχ σταυρὸ πετηνέται

Ἐμπρὸς εἰς τὸν Τορκουάτο εὐθὺς ἐστάθη
Κινῶντας τὸ σταυρὸ μ' ἀνησυχία·
Μόλις τὴν εἶδε ἡ κόλασι ἐχάθη,
Καὶ ἔστο πλευρὸ τοῦ ἐκάθησε ἡ θρησκεία.
Ὁ δυστυχὴς μὲς τῆς καρδιᾶς τὰ βάθη
Βρέσκει ποῦ τὴν θωρεῖ λίγη ἡσυχία,
Κ' ἓνα δάκρυ ἔστο μῦμά τι τοῦ προβαίνει
Πῶς χωρὶς μιὰ παρηγοριὰ δὲν μένει.

Ζάκυνθος 1877

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ἘΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΤΟΥ ΑΡΑΧΘΟΥ

«Ποτάμι μου, ποτάμι μου, ποῦ τρέχεις ἀφρισμένο,
ἢ καὶ ἐλεύθερα τὸ δρόμο σου ἀνοίγεις ὅπου γέρνεις,
ἢ πῆς μου, νὰ ζῆς, ποτάμι μου, ποῦθ' ἔρχεσαι καὶ μένεις,
ἢ καὶ ὁμπρὸς μου τόσο βλαστικό περνᾷς καὶ δὲ μὲ πέρνεις;!

«Τρέχεις, κι' ἀφίνεις πίσω σου τὸ τρέξιμό σου μόνο!
ἢ νὰ βλέπω, καὶ μέσ' στήν ψυχὴ καθρέφτη μου νὰ σ' ἔχω
ἢ τρέχεις, ἀλήθεια, καὶ ἐνῶ ἔστο διάβασου τὸν πόνο
ἢ κερνᾷς, ἐγὼ ἔστα πλάγχα τοῦ γεννήθηκα νὰ τρέχω...

ἢ ὦ στάσου ταξειδιάρικο ποτάμι, λίγο στάσου,
» καὶ κύτταξέ με νὰ σὲ ἰδῶ, νὰ πῶ, νὰ πῆς, νὰ ποῦμε·
» νὰ μάθης στάσου κι' ἄκουσε, ποῖά εἶναι ἡ γενεὴ σου!
» κι' εὐθὺς ἀδέλφια γὰρ καὶ σύ θὰ δῆς πῶς θὰ ἔρεθοῦμε.

«Πατέρα ἔχεις τὰ βουνὰ, τὴ θάλασσα μητέρα,
» τ' ἀγέρα τὴ φριχτὴ βοή γιὰ δύναμί σου πέρνεις,
» κι' ἀπὸ ψηλὰ τὰ σύγνεφα ποῦ τρέχουν κείθε πέρα,
» τ' ἀρπάζεις καὶ στήν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας σου τὰ φέρνεις.

«Κι' ἐγὼ... γιὰ κύτταξε ψηλὰ ἔστο γαληνὸν αἰθέρα,
» ἐκεῖ, ἐκεῖ ποῦ κάθεται ἡ φύσις θρονησμένη!
» κύτταξε, κύτταξε καλὰ, αὐτὴν ἔχω πατέρα,
» καὶ τὴν πνοὴ τῆς λευτεριᾶς μάνα μου ζηλεμένη.

«Κι' ἐγὼ, ἡσυχία μου, κι' ἐγὼ τὴ φλόγα τῆς σὰν πέρνω,
» σ' ὅλους τοὺς κόσμους τ' οὐρανοῦ ἀπλόνει τὴν παλάμη,
» καὶ μὲ κονδύλι πύρινο ἐδῶ ἔζη γῆ τοὺς φέρνω...
» τί λὲς, δὲ μοιᾶζουμε λοιπὸν, ἀδέλφι μου, ποτάμι;!

Ἐκεῖνο ἔτρεχε γοργὸ στὴ μάνα τοῦ νὰ πάη,
καὶ ἀπὸ μιὰ ὁ ποιητὴς τοῦ γεφυριῷ κεί ἄκρη,
τώρα ἐδῶ τὸ μάτι τοῦ καὶ τώρα ἔστ' ἄλλο πλάι,
ἔρριχνε μὲ παράπονο γεμάτο ἀπὸ δάκρυ.

Καὶ ἡ θαμπὴ τοῦ ἡ ματιὰ τὴ φλογερὴ βανίδα
σὰν ἄφησε καὶ ἔπεσε ἔστο κύμα τῆς ἀβύσσου,
μοῦ φάνηκε πῶς μιὰ φωνὴ ἀκούσθη καὶ πῶς εἶδα
αὐτὸν νὰ λή: «πάρε με ποτάμι μου μαζί σου.»

Ἐγραψα ἐν Ἀρτῇ. Μάρτιον 1884.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΛΑΝΤΣ.

Εἰς τὸ ἄθος τοῦ ἀγροῦ

(Ν. Σταυατέλω)

Τοῦ ῥόδου μιὰ στιγμὴ θὰ παραιτήσω
Τὴ μυροδιὰ, τοῦ κρίνου τὴ δροσιὰ,
Γιὰ σέ τώρα, μικρὸ νὰ τραγουδήσω
Λουλούδι, ποῦ ἀνθεῖς ἔς τὴν ἐρημιὰ.

Ἀνάμεσα σὲ γόρτου πρασιναῖδα
Μὲ χάρι ξεπροβάλλεις ταπεινὴ,
Δὲν ἔχεις φαντασμένη ὡμορφιάδ',
Σοῦ μοιάζουνε ἔς τὸ χρῶμα οἱ οὐρανοί.

Δὲν θὰ σὲ ἰδῇ κανένας—τὸ γνωρίζεις—
Κάνεις δὲν θὰ σὲ ἰδῇ ἔς τὴν ἐρημιὰ!
Μὲ τὴν αὐγὴ ὡς τόσῳ σὺ ἀνθίζεις
Καὶ πέρτεις μαρμαρένος τὴ νυχτιὰ...

Σοῦ φτάνει ἡ ἀχτίδα, ποῦ τάστει
Σοῦ ρίχνει μὲ λαμπράδ' ἀπὸ ψηλὰ,
Σοῦ φτάνει τῆς αὐγούλας τὸ ἀέρι
Ποῦ τὴ δροσιὰ ἔς τὰ φύλλα σου κολᾷ

Γι' αὐτὸ λοιπὸν κι' ἐγὼ θὰ παραιτήσω
Τοῦ ῥόδου μιὰ στιγμὴ τὴ μυροδιὰ
Γιὰ σέ τώρα, μικρὸ νὰ τραγουδήσω,
Λουλούδι, ποῦ ἀνθεῖς ἔς τὴν ἐρημιὰ.

(Ἐν Πειραιεῖ)

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΗΣ

ΣΤΙΓΜΑΙ

Τὸ ἄθος ἔχει ἄρωμα, ἡ νύξ ἔχει Σελήνην,
Τὸ ἔαρ ἔχει τῆλ' ἡ καὶ ὁ χειμὼν γαλήνην.
Τὸ πᾶν ἔχει τῶραϊον τοῦ ἐγὼ ὁ τλήμων μόνον
Ἐχὼ ζωὴν ἀνευ ζωῆς, καὶ σὺντροφὸν τὸν στένον.

Α. Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ἐκ τῶν τοῦ *Longfellow*.

Ἀπὸ τὸν κόλπο τοῦ γιालοῦ αὖρα μικρὴ σπρογμένη
—Σκορπίσου εἶπε στὴν καταχνιὰ ἢ θέσις ἐμὲ βγαίνει.

Τὰ πλοῖα ἐχαιρέτησε—Κ' εἶπε σ' τῇ ναύταις· τώρα
Στ' ἀέρι ἀπλώστε τὰ πανιά πάει τῆς νυχτὸς ἢ ὥρα.

Ἀπὸ τὸν κόσμον ἐπέρασε κ' ἐφώναξε ἀπὸ πέρα.
—Ξυπνήσετε! Ξυπνήσετε καὶ πλησιάξ' ἢ ἡμέρα.

Στὸ δάσος ἐψυθίρισε—Ξάπλωσε τὰ κλαδιά σου
Καὶ τὴν αὐγὴν χαιρέτησε μ' ὅλη τὴν ὡμορφιά σου

Τοῦ κοιμισμένου τοῦ πουλιοῦ χαίδεψε τὰ φτερά του
Καὶ τοῦπε νὰ γλυκολαλῇ ὡς εἶν' τὸ μαθημά του.

Ἀφ' τὸ καλύβι ἐπέρασε ὅπου τ' ὄρνιθι μένει
—Εὐπνα καὶ λάλησε καὶ Σὺ νά, ποῦ ἢ αὐγὴ προβαίνει

Ἐστράφη στὰ γεννήματα καὶ εἶπε καὶ σ' ἐκεῖνα
—Γύρετε χαιρτήσετε τὴν πρωϊνὴν ἀκτίνα.

Στὴν οὐρανόφραστη κορφή εἶπε τοῦ Πύργου--Τώρα
Τὰ σημαντρά σου κτύπησε προμύνησε τὴν ὥρα

Ἐστέναξε λυπητερά εἰς τῶν νεκρῶν τὸ χῶμα
--Σωπάσετε— Γιὰ σᾶς νεκροὶ δὲν ἦλθε ἢ ὦρ' ἀκόμα.

Νοέμβριος 1884

Α. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

Τὸ ποίημα τοῦτο ἀγγελθὲν διὰ τοῦ ἄρθρου τοῦ φίλου συντάκτου κ. Μ. Μαρτζώκη «εἰς Ἀμερικανὸς ποιητῆς» (φυλ. 11) ἐπεδόθη ἡμῖν εἰς δημοσίευσιν διὰ τὸ 12ον φυλλ. Ἀλλ' ἢ ὅλη τοῦ φυλλ. 12 δὲν ἐπέτρεψε τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ δι' ὃ δημοσιεύεται σήμερον σὺν τοῖς λοιποῖς.

ΟΧΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἦρα, θερμίνω τὴν ὀχειὰ μέσα 'ς τὴν ἀγκαλιά μου·
Κ' ἐκείνη, πῶχει, νὰ κερᾷ, φαρμάκι ἀπὸ τὴ φύσι,
Ἐκρῦψε τὸ φαρμάκι τῆς εἰς τὰ χαϊδέματά μου,
Καὶ μᾶλ' ἔλυσε τὸ πρόσωπο γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ.

Ἐθερμάνω τὸν ἄνθρωπον, τὸ πλάσμα, ποῦ μοῦ μοιάζει·
Πεινοῦσε, καὶ 'ς τὸ σῶμα μου ἔφαγε τὸ ψωμί μου·
Κ' ἐκεῖνος, ποῦ δὲν εἶν' ὀχειὸν, τὰ στήθη μου σπαράζει·
Χύνει χολή 'ς τὰ σπλάχνα μου, φαρμάκι 'ς τὴν ψυχὴν μου.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ.

Εἰς τὸ λεῦκωμα τοῦ Φιλτάτου μοι

Α. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΟΥ.

Α'.

Ἀκάτιόν μου σχίζε τὸ πέλαγος τοῦ κόσμου
Ἡ νειότη μου σοὶ δίδει ἰστία ὡς πετρεᾶ,
Καὶ ὁ λιμὴν ἂν εἶναι μακρὰν, τοῦ μέλλοντός μου
Ἡ μάγος σ' ἐνθαρρύνει ἐλπίς, καὶ ἡ χαρὰ.

Ἄν πρὸς στιγμὴν τὸν πλοῦν σου ἀντίπνοοι καλῶν,
Κι' αἰφνίδιοι σπιλᾶδες σκληρῶς σὲ ἀπειλοῦν,
Καὶ εἰς βουνὰ ἀγρίων κυμάτων σὲ κυλῶν
Σὺ βιάδιζ' ἀγερόχως τῶν πόθων σου τὸν πλοῦν.

Ἰδοὺ ὡς πολικόν σου θὰ ἔχῃς τὴν φιλίαν,
Λιμένα σου τὴν δόξαν, σκοπὸν σου τὴν τιμὴν·
Ἀψήφει πᾶσαν σκέψιν καὶ γνώμην ἐναντίαν
Τῆς μοίρας τὴν μανίαν τῆς τύχης τὴν στιγμὴν.

Β'.

Ταῦτα ἔλεγε πρὸ χρόνων πλήρης θάρρους νεανίας,
Ψάλλων ὄνειρα καὶ πόθους μεγαλόφρονος καρδίας,
Κι' εἰς τὸ πέλαγος τοῦ κόσμου ἀκατάσχετος ἐχώρει
Εὐθαρσῆς πηδαλιούχος σχίζων κύματα ὡς ὄρη.
Ἀψήφων τῆς Εἰμαρμένης τὴν ἀκάθεκτον μανίαν
Πολικοὺς ἀστέρας εἶχε τὴν Ἑλπίδα καὶ φιλίαν.
Εἰς τὸ ἔσχατον τοῦ πλοῦ τοῦ ἐπλησίαζε σημείον,
Καὶ ἐκ τῆς χαρᾶς του ἔνθους τὸ ἠτένιζε δακρύον.
Ὅτε αἴφνης ὁ ὀρίζων μελανῶν νεφῶν πληροῦται,
Καὶ σκοτεῖα πανταχόθεν ἀποτρόπαιος ἀπλοῦται.
Ἀσραπαὶ, βρονταὶ ἀγρίως διαδέχονται ἀλλήλας,
Σείουσιν σφοδρῶς τοῦ ἄδου τὰς ὑποχονίους πύλας·
Λαίλαπος βοὴ φοικώδης ἀπειλεῖ τὸ σύμπαν ὅλον,
Καὶ τὰ κύματα ὑψοῦνται ἕως τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον.
Ἐν τῷ μέσῳ τῆς τοιαύτης διαπάλης τῶν στοιχείων,
Ὡς σφριγώδης ναύτης ἔχων πεπταμένον τὸ ἴσιον,
Ἐπνεεν ὡς ἄλλος Νῶε μὲ τὴν νέαν Κιβωτόν του,
Ἐπὶ φοβερῶν κυμάτων θραυομένων 'ς τὸ πλευρόν του·
Αἴφνης ἀσραπὴ καὶ κρότος, ἀπ' τοῦ Οὐρανοῦ τὰ ὕψη,
Κεραυνὸς προεξαγγέλλων ὅτι μέλλει νὰ ἐνσκήψῃ,
Λάμψιν ἔκτακτον ταχεῖαν διαχέων εἰς τὰ σκοτὴ,
Καὶ τὸν ναύτην μου, ὃ μοῖρα καταστρέφει... φεῦ!... τυφλώτ·
Πρὸς στιγμὴν ἐν ἀπογνώσει, φεῦ! τὸ νοῖα καὶ ἀφίνει, [τε...
Καὶ τὰς χεῖράς του ὃ τλήμων πρὸς τὸν Οὐρανὸν ἐκτείνει.
Θεῖα Πρόνοια, φωνάζει, ἀκουσον τῆς προσευχῆς μου,
Καὶ κραταλασσὼν ἐν τάχει τὰ δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου.
Πλὴν ἀλλ' αἶμονον!... τοῦ πόντου καὶ τοῦ Οὐρανοῦ ὁ δαίμων
Πνίγει τὴν φωνήν του μέσῳ τῶν κυμάτων καὶ ἀνέμων,
Καὶ λυσσώδης συναρπάζει τὸ σαθρόν ἀκάτιόν του,
Πλὴν ἐκεῖνος δὲν ἀφίνει μόνον τὸ πηδάλιόν του·
Ὡ, ἐμπρὸς, ἐμπρὸς φωνάζει, ἐγὼ πάντοτε θὰ πλέω,

Εγώ μόνος κ' ἐν σκοτίᾳ, ἀρκεῖ μόνον ν' ἀναπνέω.
 Φεῦ! τὴν φράσιν τοῦ ὁ τάλας μόλις εἶπεν ἐν ἐκτάσει,
 Καὶ εἰς σκόπελον τὸ κύμα φοβερώς τὸν ἐκτινάσει.
 ὦ Θεέ μου! ποία φρίκη! αἱματόφυρτος ὁ ναύτης
 Ἀπελπίς... τυφλός... καὶ μόνος μέσῳ συμφορᾶς τοιαύτης·
 Κι' εἶδεν, φεῦ! χωρὶς νὰ βλέπῃ... ν' ἀφανίζωντ' ἀενάως,
 Τόσα ὄνειρα κ' ἐλπίδες εἰς τῶν συμφορῶν τὸ χάος.

Γ'.

Ἀπαθεῖς οἱ χρόνοι φεύγουν πρὸ τοῦ ἀτυχοῦς ναυβάτου,
 Καὶ κωφεύουν τὸς κλαυθμούς του ὅταν κλαίῃ τὰ δεινά του.
 Καὶ σπανίως διαβαίνων φίλος εὐγενεὺς καρδίας,
 χύνει δάκρυ συμπαθείας.

Ἐν Πειραιεῖ Δεκέμβριος 1884.

Δ. Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ.

ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠᾶ!

Τί μ' ὠφελεῖ τοῦ ἔαρος ὁ δροσερὸς ἀήρ,
 Ἄν εἰς τὴν γῆν ἀντανακλᾷ ὁ ἔκλαμπος ἄς-ῆρ;
 Τί μ' ὠφελεῖ ὁ Ζέφυρος ἐκ τῆς θαλάσσης πνέων,
 Ἄν μοὶ προσφέρουν τὸν καρπὸν περικαλλῶν ἀν-
 [θέων;
 Αὐτὴ δὲν μ' ἀγαπᾷ!

Τί μ' ὠφελεῖ τοῦ οὐρανοῦ τ' ἀργυροβόλον σέμμα,
 Ἐὰν οἱ ναῦται σ' τὴν ἀκτὴν ρεμβάζωσιν ἡρέμα;
 Ἐὰν τὰ δένδρ' ἐνδύωνται νέαν ἐνδυμασίαν,
 Τί ὠφελοῦν τὰ ἄσματα, εἰς θλιβεράν καρδίαν;
 Αὐτὴ δὲν μ' ἀγαπᾷ!

Τί μ' ὠφελεῖ τοῦ ὕδατος ἡ δροσερὰ σταγὼν,
 Ἐὰν ὁ ἥλιος κρύπτεται ὀπισθεν τῶν νεφῶν;
 Τί μ' ὠφελοῦν τὰ ἄσματα ὠραία Φιλομήλα,
 Ἄν μοὶ ἐμπνέουν χαρωπάισθῆματ' ἐρωτύλα;
 Αὐτὴ δὲν μ' ἀγαπᾷ!

Τί μ' ὠφελοῦν τοῦ ἔαρος τὰ ρόδα ἢ τὰ κρίνα;
 Ἐὰν στολίζουν μ' ἀνθηρὰ δενδρύλια τὸ μνημα;
 Τί μ' ὠφελεῖ ἡ κυανὴ σινδόνη τῆς θαλάσσης,
 Ἐὰν καλύπτῃ τοὺς νεκροὺς τῆς ὑψηλίου πάσης;
 Αὐτὴ δὲν μ' ἀγαπᾷ!

Τί μ' ὠφελεῖ ἂν ἡ ζωὴ μακρὰ εἰσέτι γείνη,
 Ἄν τὸ ὥχρον τὸ βλέμμα μου ὁ ἔρως μου
 [φαιδρύνει;
 Τί πρὸς ἐμὲ τὰ θεάτρα κι' ἄλλαι διασκεδάσεις,
 Ἐὰν ὁ ἔρως ἕτερψε τὰς λυπηρὰς μ' ἐκφράσεις;
 Αὐτὴ δὲν μ' ἀγαπᾷ!

Τί μ' ὠφελεῖ ἂν μὲ κυττᾷ χωρὶς νὰ μ' ἀγαπᾷ,
 Ἄν τὸ βαρὺ τὸ βλέμμα τῆς εἴς τὸ εἶθός μου
 [σκορπάῃ;
 Ἀφ' οὗ ἡ καρδιά τῆς ὡς χιῶν ψυχρὰ, ψυχρὰ ἐμμέ-
 Καὶ δὲν μοῦ λέγει διατί εἰς ἀνάγκας τὰ τεμένη; [νει,
 Αὐτὴ δὲν μ' ἀγαπᾷ! Δὲν μ' ἀγαπᾷ!!

11 Ἰανουαρίου

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΑΚΗΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΕΡΩΤΙΚΗ

Εἰς τῆς κιθάρας τὸ βαρύνε ἦχο
 Ποῦ κάνει στὸ τραγοῦδι ἀρμονία
 Φανταστικῶς ἄς ἔρτης μὲ τὸ εἶχο
 Ἀγαπητὴ μου πέρα εἰς τὴν Ἰνδία.
 Ἐκεῖ ὁ Γάγγης τὰ ἀργυρὰ νερά του
 Χύνοντας τοὺς λωτοὺς γλυκοδροσίζει.
 Ὅταν εἰς τὸ φεγγάρι ἀποκάτου
 Ἡ αὖρα μὲς τὰ ἀνθία ψιθυρίζει.
 Τὰ ρόδα, τὰ τριαντάφυλλα, τηρᾶνε
 Τὰ ἄστρον ποῦ ἀσπορίζουν τὸν αἰθέρα
 Καὶ μυστικὰ γιὰ Ἐρωτα μιλάνε
 Στὴ μοσχοβολισμένην ἀτμοσφαῖρα.
 Ἀκοῦς τὸ γρύλλο ἀπὸ μακρὰ; Εἰς τὴ δύσι
 Ἐκεῖ βαθιὰ ποῦ εἶνε ἡ χρυσαῖς ὀχτίδες
 Ὑπνος γλυκὸς ἄς ἔρτη νὰ ζουπήσῃ
 Τὰ βλέφαρά μας μὲ ὄνειρα τὰ καὶ ὀλπίδες.

(Μάιος 1884)

Γ. Τ. Β.

ΛΙΓΗ ΚΑΡΑΙΑ

Ὁ κόσμος τὴν πρωτοχρονιά χάρισμα ἀλλάζει
 Κι' ἀπὸ τὸ κάθε χάρισμα χαρὰ κατασταλάζει·
 Μαζὺ μὲ κάθε χάρισμα ποῦ χάνεται καὶ σβύεται
 Εἰς τοῦ ἀνθρώπου τὴν καρδιὰ κρυφὴ χαρὰ γεννιέται.

Στὴν λατρευτὴ μου τὴν ξανθὴ ἐγὼ τί νὰ χαρίσω;
 Εἰς τῆς ξανθῆς μου τὴν καρδιὰ χαρὰ μὲ τί νὰ χύσω;
 Ἀλλὰ, τὸ ξέχασα, αὐτὴ δὲν ἔχει τὴν καρδιὰ τῆς
 Κι' εἰς ἀδειανὴ ἀπὸ καρδιὰ τὰ στήθη τὰ δικά τῆς.

Λίγη καρδιά, ἄς ἤξερα ποῦ ἔχουν, νὰ ζητήσω
 Καὶ γιὰ πρωτοχρονιάτικο αὐτὴ νὰ τῆς χαρίσω!
 Μόνον μ' αὐτὸ τὸ χάρισμα μὲ τὴν καρδιὰ τῆς λίγη
 Ἡ ἀκαρδιά τῆς ἡ πολλὴ θὰ παῖψῃ νὰ μὲ πνίγῃ!
 Ἐν Ἀθῆναις 28 Δεκεμβρίου 1884

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

ΠΕΡ. Γ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ.